

CZÉGÉNY NAGY ERZSÉBET

Hideg sarló

A Hold, az éles hideg sarló, aranyló nyárba vág sebet,
felidézve a hegesedő, göröngyös, tüskés völgyeket.
Sebzett lábam beforratlan, a fájdalom mély nyomot hagyott,
bíbor kötésén nyugosznak elmúlt emlékű holnapok.
A Hold, az éles hideg sarló, aranyló nyárba vág sebet,
cserbenhagyva a csillagokat, egyedül uralja az eget.

Meggörbült percek

Honnan jöttem, s hová tartok?
Megannyi kérdés gyötör.
Kínoz a tudat, hogy
tudattalan megyek el.
S bár nem könnyű a teher,
mégis cipelem múltam.
Botladoznak lépteim
puha, hideg homokban,
mit könnyű szél egyenget.
Sivatagi vándor vagyok,
s csak vonszolom előre testem,
előttem csalfa délibáb, gyalogezred
vagyok egymagam.
Szomjúság gyötör, elesetten
mégis haladok, s alaktalan
álmokat bányásznak agyamból
a meggörbült percek.
Felettem keselyű repked,
s kettéreped a vérbefúlt égbolt.
Feltűnik egy kék színű szalag,
ami felemel, vagy megfojt.